

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Dušičky a duše kněze Jeronýma,

*článek od Ludmily Klukanové vyšel v Jihlavských listech
2. listopadu a do našeho zpravodaje ho poslala paní Smolková.
Vzpomeňme na otce Jeronýma s jeho farností,
očíma jeho farníků.*

V období Dušiček vzpomínáme na své zesnulé blízké. Jedním z nich, příliš mlád, se stal i farář žijící na Vysočině. P. Jeroným Filip Hofmann.

„Nebojím se marné smrti, bojím se marného života.“

(Motto z webových stránek P. Jeronýma)

Svátku zesnulých se u nás říká Dušičky. Nosíme svým drahým na hroby věnce, kytice a jsme srozuměni s názvem jejich svátku. Neboť ať byl člověk za svého života známý jen svému okolí, nebo důležitý, věhlasný a dokonce i vážený, stávají se po smrti oba jen dušičkou, na niž se vzpomíná.

Ožíví se také nedávné náhlé a palčivé odchody z našeho světa. Tím nenadálým a prudkým úderem pro mnoho věřících byla především tragická smrt otce Jeronýma, který působil ve farnostech u sv. Jakuba, ve Vyskytné nad Jihlavou a Rančířově.

...

Z obsahu

- Dušičky a duše...
- Zprávy z farnosti
- Získání odpustků
- Vybíráme z kroniky
- Nejen pro děti
- Z mateřského centra
- Knižní okénko
- Slovo k zamyšlení
- Vánoce 2012

V naší době nebyla jeho cesta ke kněžství obvyklá. Stal se knězem po svém velmi aktivním sportovním životě, kdy vyčerpávající veslařské tréninky, utkvělá snaha po vítězství a potom, po jeho dosažení, zapnutí celého těla a ducha k dosažení vrcholné olympijské medaile, a zklamání, když to nemoc překazila, kdy až nový nápor na získání opětné formy se mu náhle zjevil jako šalebný, malicherný pro skutečně hodnotný život. Stal se knězem po znalosti všech radostí mládí a poznání cizích zemí, rozporuplností života v nich, stal se knězem, jako odpověď na své vtíravé otázky po smyslu toho všeho, čím doposud žil.

Strahovský premonstrátský opat a jihlavský rodák Michael Josef Pojezdny při jeho pohřbu vzpomenu, jak k němu před léty poprvé přišel mladý zarostlý muž s přáním vstoupit do řádu. „*Příště už přišel oholený, asi mu někdo řekl, že nemám rád vousy.*“

Bezděčná vzpomínka na první setkání svědčí o rozhodnutí, tehdy ještě Filipa, podřídit se novému životu, který si vybral i s novým jménem - Jeroným.

Párkrát se pak při biblické hodině zmínil o tom, jak není lehké naučit se žít v řádové komunitě, jak je těžké být poslušný a naučit se například modlit růženec, když mu zpočátku nepřipadal důležitý. Často připomínal potřebu osobní modlitby, onen rozhovor s Bohem, kdy je nutné být naprosto upřímný a Boha zahrnout svými starostmi, pochybami, radostmi, prosbami. Jeho modlitby na úvod biblických hodin byly hlubokým ponorem a vroucím vyznáním věřící duše. Jeho jazyk měl důstojnou vznešenost. Když se však domodlil, jeho řeč se vrátila k běžné mluvě. Zase byl blízký i vzdálený zároveň, zase byl kamarádský i budící respekt, neboť jeho osobnost ztělesňovala nejen poznáný svět, ale i obyčejnému člověku nepoznané duchovní výšiny.

■ Momentky

Při farním odpoledni sedí na zahradě mezi farníky jen tak v košili a na pobízení si vybírá z bohatého pohoštění na stolech plněné rajče. „*S čím je?*“ zeptá se, a když uslyší, že s houbami, rychle je vrací. „*Houby já nerad.*“ Všichni se díváme: na Vysočině nemít rád houby? A on dodává: „*Ale nejhorší je z nich smaženice.*“ Smějeme se s ním a vrtíme hlavou, ale on si bere koláček a jde k jiné skupině, jen ještě říká: „*Už se bude moct promítat,*“ a pak ho vidíme na snímcích, jak slézá Matterhorn. Houževnatý, odvážný, šplhající se vzhůru. Skoro se zdá, že až příliš osaměle, zarputile. I když je jich na zdolávání hor celá skupinka kněží.

Vchází do hřbitovní kaple k pohřebnímu obřadu, fialový pluviál jej dělá ještě vyššího, odtazitého od světa okolo, uzavřeného do překračování smrti, ponořeného do slov: Kdo věří ve mě, byť i zemřel, bude živ. „*Když já nevím, jak ti staří uvažují,*“ přiznává v hovoru. Je ve svetr, uvolněný, jen trochu nesvůj. „*Nevím, co se jich kdy může dotknout. Je to těžké, vyznat se v lidech. Ale snažím se o to,*“ řekne po odmlce. A je v tom všechna obtížnost být ve shodě s druhým největším přikázáním: miluj svého bližního jako sám sebe. (Tolik pokory a poslušnosti jako kněžské povolání nemá žádné jiné.)

■ Jak na něho vzpomínají vyskytenské děti...

Jeroným byl: hodný, aktivní, velmi sportovní, vtipný, slušný.

Miša

Jeronýme, byl jsi moc hodný, že jsi pro nás pořádal různé výlety a aktivity. Na farním odpoledni jsme my děti hrály divadlo. Zahrály jsme dva díly a měly jsme nachystaný třetí,

ale ty jsi nám odešel, a já nevím, jestli se bude farní odpoledne konat znovu, abysme ho mohly zahrát. Pokud ano, dívej se prosím také, vždyť je to hlavně pro tebe.

Matoušek

Byl jsi dobrý ve veslování, v horolezectví a ježdění na kole. Byl jsi pro mne dobrým kamarádem.

Anička

Jezdil s námi na dovolený: Krkonoše 2x, Znojmo 1x, farní výlety: Praha-Hora Říp a různé výlety na kolech. A byl moc šťastný, když vylezl na nějakou horu. Nechal nás, aby holky ministrovaly.

Bára

Byl dobrým příkladem v chování, ve znalostech, v moudrosti, v ochotě. Dělal vše pořádně a udělal vše do konce a hlavně k Božímu obrazu a měl mnoho dalších dobrých vlastností. Byl to náš kamarád, duchovní otec, se kterým se dalo zažít spousta zábavy.

■ ...dospělí

Helena

Věnoval nám velkou část svého volného času, i když ho měl málo. Jeho nečekaný odchod nás hodně bolel a stále nám Jeroným chybí. Ale radost a naději nám dává víra, že se teď již raduje u Boha v nebi, že je nám blízko a přimlouvá se za nás, a že se s ním jednou v nebi zase shledáme.

Tomáš

Byl pro nás knězem, kazatelem, přítelem, kamarádem, vzorem člověka, křesťana a sportovce, člověka s pevnou vůlí a člověka charitativního. Měl jasno o víře, kterou srozumitelně předával, výborně vysvětloval Písmo svaté. Věřím, že teď je i naším přímluvcem u Boha Otce.

Pavla

Díky němu jsme se jako farnost více poznali, protože on nás vyzval, abychom společně jeli na farní dovolené a farní jednodenní výlety. Zde vznikala nová přátelství s lidmi, se kterými jsme se jen vídali v kostele. Jerry byl velmi nadaný sportovec, skromný, k sobě velmi přísný, byl knězem, který, co věřil, říkal, a opravdu tak žil. Měl obrovské charisma. Jerry nežil marný život, myslím, že v každém, kdo ho poznal, zanechal kus BOHA a sebe.

Petr

Jímá mě hrůza, když pomyslím, že jsem posledním člověkem na Zemi, se kterým Jeroným v den své nehody, pár minut před ní hovořil a ještě jsme provozovali černý humor. Volal jsem mu 9.42 hodin dopoledne, abych se jej zeptal, zda může obec Vyskytná nad Jihlavou připevnit ke vstupu na hřbitov na zeď vitrínu pro vyvěšování informací. Jeroným se mne otázel, zda v ní bude místo i pro něho! Odvětil jsem mu, že pro něho určitě ještě ne, ale pro jeho dokumenty ano...a večer mi přišla sms, že měl těžkou nehodu... Za pět dní jsme měli jet na společný podzimní čundr do České Kanady.

Jsem rád, že jsem s ním mohl absolvovat alespoň jeden čundr na jaře letošního roku do jeho milované Malé a Velké Ameriky. Neustále se mi vybavuje obraz, když jsme šli v Karlštejně přes most přes řeku Berounku a začalo hecování, kdo přejde most horem, po

oblouku. Nikdo se neodhodlal, až na Jeronýma, pro kterého tento přechod prý nebyl daleka prvním. :o)

Alena

Nikdy jsem ho neviděla rozčileného, nervózního. Věřím, že se bude za naši farnost u Pána hodně přimlouvat.

Aleš

Na první pocit zdánlivě nepřístupný, malinko zasmušilý člověk, čemuž napomáhala i jeho urostlá postava v dlouhém bílém hábitu. Málokdo z těch, kdo ho znají jen z této stránky, by v něm hledal veselého chlapíka a milovníka dobrého zlatavého moku, znamenitého vypravěče humorných příběhů ze svého života, znalce nepřeberného množství vtipů. A také chlapce s duší romantika.

Milada

Budme vděčni Bohu za Jeronýma, že jsme ho mohli poznat a jít kousek cesty s ním. Zůstává s námi nadále v jedné církvi, neloučíme se s ním navždy, je nadále naším knězem, byli jsme mu svěření před Bohem, má za nás odpovědnost. Nechme v našich srdcích dál působit jeho naléhavé slovo: „Nežijte tak, jako by Bůh nebyl...co my a náš život s Bohem? Jak my žijeme svoji víru?“ Často nás vyzýval k zamyšlení a provokoval ke změně, alespoň malé změně, k životu v opravdovosti před Bohem i před sebou. Osobně si myslím, že se s Otcem Jeronýmem vůbec nemusíme loučit. Samozřejmost, s jakou on žil svoji víru, můžeme přijmout jako jeho nabídku, výzvu, příklad, možná odkaz či vzkaz pro nás. Dovolme mu, ať v našich myslích, srdcích, ne jen vzpomínkách, zůstane navždy a věrme, že Jeroným bude naším dobrým průvodcem i nadále. Jeho odpovědnost za nás před Bohem neskončila jeho smrtí, tělesnou smrtí, naopak, může to být skutečně naopak, jeho možnosti začaly být neomezené – naděje je silnější než smutek, žal, smrt, beznaděj...

Marek

Otevřel nám cestu v překonávání zaběhlých limitů. Na čundru v lomech „Amerika“ jsme spali pod širákem i v květnu, kdy v noci teploty klesly na několik stupňů nad nulou. Navíc se mu podařilo vytvořit zajímavou partu lidí z naší obce. Na čundru se tak mimo jiné setkala trojice farář-ředitel školy-starosta.

Zdenka

Z tváře Otce Jeronýma jste mohli vyčíst laskavost, skromnost i určitou nostalgii či smutek, ale zároveň i pevnost a odhodlanost. Kněz, který nenásilně a zdánlivě nenápadně oživoval, rozšiřoval a stmeloval naši vyskytenskou farnost. Vzpomínáme na společná farní posezení „Agape“ – u bohatě prostřeného stolu, srdce i slova. Díky, Jenonýme, za Tvá kázání a promluvy nejen v kostele, ale i v přírodě u lesních kapliček, u studánky nebo na krkonošské chalupě. Díky za naše děti, s nimiž jsi měl zvláštní trpělivost, zvláště při výuce náboženství. Dík za vřelý stisk ruky i laskavý pohled do očí – do nitra člověka. DĚKUJEME Pánu za Tebe, Jeronýme. – Tvoje ovečky.

Pavel

Jeronýmovi velmi záleželo na duchovní hudbě v kostele, to se nestává často. Měl pro ni cit a také ji dokázal ocenit. Jak jenom se snažil při zkouškách pašijí, a i když mu zpěv dělal

trochu potíže, tak to zkoušel tak dlouho, až ten svůj výkon uznal za slušný. Usiloval ve všem o dosažení dokonalosti, v tom byl nedostižný.

Šárka

Můj první dojem? – přísná vráska kolem úst - bude asi přísný na sebe i na druhé.

Nebyl to farář, se kterým se potkáváte jen v kostele. Jezdil s námi na dovolené, na výlety, chodil s námi na pivo. S babičkami mluvil o nemocech, s ženami o vaření, s muži o sportu, s mladými o hudbě, internetu, dětem vykládal vtipy... Asi nejvíc si budu pamatovat větu o tom, že křesťan se má umět radovat, užívat radosti života. Teď, když na něj vzpomínám, vím, že ta vráska, která ho dělala tak přísným, byla od smíchu.

■ Jak nám Pán Bůh daroval Jeronýma

K narozeninám jsme Jeronýmovi dali jízdu na vodních lyžích. Kdo jsme mohli, sešli jsme se v Kostelci u rybníka. Deset minut jízdy na lyžích v Jeronýmově podání vypadalo jednoduše. Dokonce i „přistání“ do vody, když nám vysvětlil, že se té zelené vody „fakt nenapil, jen si propláchl pusou!“ Takže i my ostatní se nechali vyhecovat a zkusili to taky.

O naší úspěšnosti se nechci raději zmiňovat. Když jsme stáli na molu, vyprávěl nám Jeroným příběh o tom, jak tu vůbec nemusel být. – Bylo mu něco přes rok, rodiče veslaři se stále pohybovali kolem vody, malého Filípka brali s sebou. Jednou si nabíral vodu z Vltavy do kyblíku a po hlavě spadl do řeky. Maminka to zahlédla z chaty, zavolala tatínka a ten viděl jen malý zelený kyblíček. Řekl prý si: „Kde je kyblíček, bude synáček“, skočil do vody a opravdu s ním vytáhl i našeho Filípka – Jeronýma! – Takže to, co se stalo v dalších 38 letech, můžeme považovat za takový „bonus“ od Pána Boha a jsme za něj všichni vděční.

■ Z poslední dovolené ve Znojmě – Konicích – léto 2012

Jeroným: „Všechno, co jsem chtěl říci, řekl jsem při kázání v kostele. O čem bylo? Měli jste dávat pozor!!!“

■ ■ ■ ÚVODNÍK

Moji milí,

církevní učitel sv. Augustin popisuje v IX. knize svých *Vyznání*, že když se připravoval na přijetí křtu, ptal se milánského biskupa Ambrože, kterou knihu Písma svatého by mu doporučoval jako nejlepší „doplňující četbu“. Ten ho odkázal na proroka Izaiáše, protože nikdo jiný prý tak zřetelně nepředpověděl evangelium a povolání pohanských národů k víře. I pro nás bude prorok Izaiáš v prvních čteních při mši sv. takovým „průvodcem“. Rád bych tedy upozornil na některá důležitá poselství této krásné prorocké knihy Starého zákona.

V první části knihy je zvěstován soud nad Izraelem. Důvodem pro něj je to, že jsou utlačováni a vykořisťováni chudí, a že se z uctívání Boha stal pouze prázdný obřad, prázdná ceremonie bez jakéhokoliv duchovního obsahu. Jinými slovy – lid na svého Boha zapomněl, což bude potrestáno zpusťšením celé země Asyřany. Poselství je to jasné a aktuální i pro nás. Často se může stát, že sice ústy, navenek, vyznáváme Boha, ale neodpovídá tomu ani

náš vnitřní duchovní život a ani naše chování k našim bližním. Přesně to také vytýká Pán Ježíš v evangeliu farizeům (Mt 15,8n.). Adventní doba je prostorem pro změnu, kterou Bible nazývá obrácením, *metanoia*, tedy přestat myslet egoisticky sám na sebe, ale otevřít své srdce Bohu a lásce k bližním. Tak se připravíme na příchod - narození našeho Pána.

Poté, co byl zvěstován soud a špatné časy pro Izrael, přináší druhá kniha proroka Izaiáše (kapitoly 40 – 55) útěchu a ohlašuje návrat domů z babylónského exilu. Radostné volání „Připravte na poušti cestu Hospodinu“ (Iz 40,3) přebírá v Novém zákoně evangelista Matouš v souvislosti s Janem Křtitelem. Vidíme tedy, že nikoliv soud, ale záchrana je posledním slovem Boha, že i po krkolomných cestách, po „pouštích“, po kterých putovali Židé prchající z Egypta nebo putující domů po babylónském zajetí, přichází spása. I cesta naší duše může být cestou pouští, strachem, nejistotou nebo beznadějí, ale na jejím konci nám svítí, slovy proroka, světlo v temnotách, jistota, kterou nám svět nemůže dát. Jistota, že nás Bůh tak miluje, že se pro nás v Kristu sám narodí jako člověk, aby nás zachránil ze smrti.

Třetí díl proroka Izaiáše se zabývá zejména problémy židovského společenství po návratu z exilu, ale i zde „prosvítají“ některá jakoby adventní a vánoční témata. Především jde o proroctví, že Hospodin nakonec spasí všechny národy, že spása bude univerzální – pro Židy i pro pohany (vzpomeňme zde na Tři krále, kteří přichází k malému Ježíškovi jako reprezentanti pohanských národů). V Iz 62,11 čteme: „Vyřidte dceři sijónské: Hle, přichází tvá spása...“ Možná si vzpomenete, že toto místo je v Novém zákoně citováno jako úvod k Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma. Evangelisté nám ale předkládají jako nejčistší a nejkrásnější sijónskou dceru i Pannu Marii – je to ona, kdo jako první přijme svého Krále, kdo se o Vánocích stane matkou Spasitele. V tomto smyslu je opravdu „skvělou reprezentantkou“ svého lidu a příkladem pro církev.

Mnozí církevní otcové se zabývali tímto biblickým motivem a někteří z nich vyslovili – na první pohled velmi odvážnou myšlenku – Bůh se stal člověkem, aby se člověk mohl stát „Bohem“. Po cestě na poušti, po cestě očišťování, po cestě přípravy v adventu můžeme i my jako Maria přijmout Boha a jeho spásu. On se o Vánocích narodil pro nás a je připraven, „narodit“ se v našich srdcích, pokud o to budeme stát. Je to skutečně dobrá a radostná zvěst – *evangelium* – pro nás jako pro jednotlivce a pro celý svět. Zvěst o tom, že nejsme jenom náhodné produkty evoluce, ale že Ježíš se narodil kvůli nám, že nás miloval a za nás se obětoval, abychom nešli do náruče smrti, ale do života.

Přeji vám všem prožití této velké radosti o Vánocích.

Váš Otec Karel

■ Motto

Vězte vy, předurčení ke spáse, Ježíšovi nevolníci v Marii, že Zdrávas Maria je po modlitbě Otče náš nejkrásnější ze všech modliteb. Je to nejdokonalejší pocta, jakou můžeme Marii vzdát, protože s touto poctou Bůh vyslal archanděla, aby získal Její srdce. Tato pocta, protože je plná tajemného půvabu, měla na Marii tak mocný vliv, že Maria přes svou velikou pokoru dala souhlas ke Vtělení Slova. Touto poctou i vy neomylně získáte Její srdce, když se Zdrávas Maria budete modlit, jak se patří...

(sv. L. M. Grignion z Montfortu – O pravé mariánské úctě)

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Jáhén Jakub

Všichni jsme zaznamenali, že v září k nám přišel a v říjnu byl oficiálně představen jáhén Jakub Jirovec. Jak máme ve zvyku, jáhna Jakuba jsem požádala o stručné představení se. Zároveň jsme se domluvili o rozvedení toho stručného v příštím čísle Vzkříšení.

Jakub Jirovec – stručná vizitka

Narodil jsem se 26. 3. 1980 v Novém Jičíně na severní Moravě, rané dětství jsem prožil v nedaleké vesnici Hodslavice v podhůří Beskyd. Protože je ale můj tatínek Pražák, přestěhovali jsme se posléze do hlavního města, kde jsem také chodil na základní školu a odmaturoval na gymnáziu. Potom jsem na Fakultě sociálních věd UK studoval žurnalistiku a politologii a následně absolvoval civilní službu v Komunitním centru sv. Prokopa ve farnosti Praha – Stodůlky. Jsem řeholník a člen Řádu bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě, dříve „Řádu německých rytířů“, věčné sliby jsem složil v roce 2010. Řeholní formaci jsem prožil v našem řádovém domě ve Vídni ve společenství spolubratrů z Čech, Itálie, Německa, Rakouska a Slovinska. Na vídeňské univerzitě jsem také vystudoval katolickou teologii a pod vedením Univ. Prof. Thomase Prügla zde také pokračuji doktorátem v oboru církevní dějiny. Mé téma se týká období pozdního středověku. Na jáhna mě letos v červnu vysvětil ve Vídni litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Do strašnické farnosti mě „přivedlo“ několik důvodů. Za prvé se má doktorská práce dotýká i dějin Karlovy univerzity a musím tedy bádát v pražských archívech. Za druhé mám aktuálně nějaké problémy s páteří a jsem v péči pražských lékařů a dlouhodobé přejíždění mezi Vídní a Prahou by bylo dost namáhavé. V neposlední řadě si můj řeholní představený přál, abych se v jáhenském roce „zaučil“ v praktické pastoraci pod vedením nějakého zkušeného kněze, kterým je i váš pan farář P. Karel, se kterým se známe již dlouhá léta. Jsem moc rád, že pan kardinál Duka souhlasil a dekretem z 15. 10. mě ve vaší farnosti oficiálně ustanovil. Na práci ve Strašnicích se těším a budu rád, až se s farníky postupně seznámím.

■ Poutní mše svatá

Letošní poutní mši svatou v sobotu **8. prosince** v 18.00 hodin bude opět celebrovat generální vikář litoměřické diecéze a náš farník P. Stanislav Příbyl CSsR. Po mši svaté jsou všichni zváni do kavárny k přátelskému setkání. Prosíme dobrovolníky o zajištění občerstvení.

■ Předvánoční posezení

Zveme všechny farníky na příjemné posezení do farního sálu (divadla Miriam) v předvečer Radostné neděle – v sobotu **15. prosince** v 18.45. Stejně jako loni nás navštíví **zpěváci z Moravského Slovácka** s malým předvánočním programem. Bude možno posedět, zazpívat si. Drobné pohoštění je vítáno. Zpěváci, jejichž volné sdružení má název "Bratříčci", zajistí kromě zpěvu také svařák. Loňské zpívání se divákům velmi líbilo. Těšíme se na hojnou účast.

■ **Knihy z vydavatelství Návrat domů**

V **neděli 9. a 16. 12.** budeme dopoledne v kavárně prodávat knihy vydavatelství Návrat domů.

■ **Tříkrálová sbírka**

Dobročinná akce **Tříkrálová sbírka**, kterou pořádá Charita ČR, je největší celostátní dobrovolnickou akcí u nás. V roce 2013 proběhne již po třinácté, a to od středy 2. 1. 2013 do neděle 13. 1. 2013. Výtěžek sbírky je určen především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí. Z celkové vybrané finanční částky získává naše farnost pro své sociální projekty 65%, zbývající část využije v roce 2013 Charita ČR jako sociální pomoc: a) na podporu pobytových služeb seniorů – *Domov seniorů Mukařov, a dále pro azylové bydlení pro seniory – azylový dům Praha 8 Karlín*, b) na péči o lidi s Alzheimerovým onemocněním.

Kdo se může zapojit?

Zapojit do sbírky se mohou všichni, mladí i starší, nejlépe v menších skupinkách. Optimální skupinka bývá tvořena jedním dospělým (vedoucí skupinky, věk nad 15 let) a 3 dětmi (tradice tří králů), počet koledníků ve skupince ale není pro zapojení do sbírky podmínkou. Vedoucí skupinky odpovídá za převzatou zapečetěnou kasičku, kterou po ukončení sbírky osobně vrací v sakristii. Jako dárky pro dárce dostane cukříky s logem Charity, příp. i jiné dárky. Není nutné koledovat každý den, ale pouze v rámci svých možností. Koledníci mohou chodit v kostýmech tří králů, mohou zpívat koledy nebo jinak vhodným způsobem sbírku propagovat.

Pro malé i velké koledníky a vedoucí skupinek (většinou rodiče) je připraveno pohoštění v Arcibiskupském paláci v Praze (Hradčanské náměstí), a to v sobotu 5.1.2013 od 13 hodin, ve 14:45 hod. se potom koná v katedrále sv. Víta

tříkrálová bohoslužba slova a v 15:30 hod. požeňná koledníkům kardinál Dominik Duka.

Akce bude zakončena průvodem tří králů na velbloudech z Arcibiskupského paláce k Loretě.

Pokud byste se i vy chtěli Tříkrálové sbírky zúčastnit, přihlaste se v sakristii, kde si můžete vyžádat bližší informace k její organizaci. Praktické informace a zkušenosti můžete získat od paní Heleny Bartákové, která se s dětmi této akce účastní již několik let (kontakt v sakristii).

Milan Čok, farní charita
charita@farnoststrasnice.cz

■ **Pouť do Filipova 2013**

V sobotu 12. ledna 2013, odjíždíme ve 24.00 hod od kostela objednaným autobusem. V neděli 13. ledna ve 4 hodiny ráno bude sloužena slavná mše svatá. Návrat do Prahy bude téhož dne mezi 8. – 9. hodinou. Účast přislíbil i litoměřický biskup Jan Baxant. Předpokládaná cena 250,- Kč. Pojeďte s námi uctít Pannu Marii, Pomocnici křesťanů! Přihlásit se můžete v sakristii.

■ **Kurz efektivního rodičovství**

V kurzu efektivního rodičovství se rodiče scházejí, aby se seznámili s problematikou výchovy svých dětí, diskutovali o výchovných problémech a pod vedením zkušeného lektora si osvojili užitečné a praktické metody a techniky, získali tipy a podněty pro výchovu svých dětí.

Kurz probíhá vždy v sobotu 12. 1., 26. 1 a 2. 2. 2013 od 9.00 do 16.00 zde ve farnosti. Je možné navázat pokračovacím kurzem o sourozencích 2. 3. 2013.

Vede certifikovaná lektorka Mgr. Vlasta Hamalová. Cena 800Kč/osobu, 1500 /pár. V ceně jsou pracovní listy a další materiály. Hlídnání dětí je zajištěno

Přihlášky a další informace na info@rodingecentrum.cz a tel. 602 972 887 nebo osobně u Lydie Burianové

www.rodingecentrum.cz
www.efektivnirodivcovstvi.cz

Program pomáhá rodičům:

- lépe rozumět svým dětem,
- vychovávat je k odpovědnosti a samostatnosti,
- správně s nimi komunikovat a povzbuzovat je,
- řešit konflikty a předcházet špatnému chování
- s chutí a zodpovědností plnit jednu z nejnáročnějších životních rolí a profesí zároveň, tj. být dobrým rodičem svým dětem.

■ **Kontakt na Radu pro rozhlasové a televizní vysílání**

Na podnět naší farnice uvádíme kontakt na Radu pro rozhlasové a televizní vysílání, kam se posílají připomínky, náměty a stížnost ohledně programové skladby.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání
Škrétova 44/6,
120 00 Praha 2
Tel: 274 813 830, 226 236 000
e-mail: info@rrtv.cz

■ ■ ■ MOŽNOST ZÍSKÁNÍ ODPUSTKŮ V ROCE VÍRY

V návaznosti na dekret Apoštolské Penitenciárie ze dne 14. září 2012 *Specifické úkony zbožnosti vykonávané během Roku víry se obohacují darem svatých odpustků* kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský, stanovuje:

■ Poutními místy v Roce víry

kde věřící může pokaždé, navštíví-li je formou pouti, získat plnomocné odpustky, v Arcidiecézi pražské jsou:

- katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Hradčanech
- kostely Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava ve Staré Boleslavi
- bazilika sv. Petra a Pavla na Vyšehradě
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře
- kostel sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně
- kostel Panny Marie, sv. Jeronýma a slovanských patronů v Emauzích
- kostel sv. Ludmily na Tetíně
- kostel sv. Ludmily na Vinohradech
- kostel sv. Matouše v Hrádku u Vlašimě
- kostel sv. Prokopa na Sázavě.

K získání odpustků je nutné, aby se zde věřící účastnil nějakého obřadu, anebo alespoň přiměřený čas strávil v usebrání při zbožné meditaci, kterou zakončí Modlitbou Páně, Vyznáním víry (v jakékoli právoplatné formě), invocacemi k Panně Marii a eventuálně k svatým apoštolům, či patronům kostela.

■ Kněžím,

kteří budou na výše zmíněných místech udělovat svátost smíření, uděluje tímto ordinář arcidiecéze pražské „*pro foro interno*“ ve smyslu kán. 508 § 1 CIC fakulty zbavovat kajícíky nápravných a nevyhlášených trestů latae sententiae nevyhrazených Apoštolskému stolci. Zároveň kněží ustanovení ke kněžské službě na těchto místech jsou vybízeni, aby poskytli věřícím širokou možnost ke slavení svátosti smíření a byli k dispozici věřícím, kteří o svátost smíření požádají.

■ Svátečními dny v Roce víry,

kdy může věřící na nějakém posvátném místě účastí na slavnostním slavení eucharistie nebo denní modlitbě církve a modlitbou Vyznání víry (v jakékoli právoplatné formě) získat plnomocné odpustky, v Arcidiecézi pražské jsou:

- slavnosti Narození Páně, Zmrtvýchvstání Páně, Seslání Ducha svatého a vigilie těchto slavností
- poutní slavnosti jednotlivých výše vyjmenovaných poutních kostelů Roku víry

ANNUS FIDEI 2012
2013

- 9. března – oslava sv. Cyrila a Metoděje, výročí založení Pražského biskupství
- 23. dubna – svátek sv. Vojtěcha
- 30. května – památka sv. Zdislavy
- 6. června – památka sv. Norberta
- 4. července – památka sv. Prokopa
- 5. července – slavnost sv. Cyrila a Metoděje
- 16. září – památka sv. Ludmily
- 28. září – slavnost sv. Václava
- 13. listopadu – památka sv. Anežky.

K získání odpustků je nutné splnit vždy obvyklé podmínky, totiž kající smýšlení, vykonání platné svaté zpovědi, přistoupení k sv. přijímání a modlitba na úmysl Svatého Otce.

■ ■ ■

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ PĚŠÍ POUŤ DO STARÉ BOLESLAVI

Cenu má cesta. Není nic snadnějšího, než se někam přepravit rychle, a tím ušetřit čas i námahu. Ale Antoine de Sain Exupéry říká: „Radost nepřináší jen pohled z vrcholu hory, ale klopýtání po jejím úbočí.“

Možná také proto jsme se vypravili 28. 9. na svátek svatého Václava do Staré Boleslavi z Prahy pěšky. Ráno teprve začínalo svítat, a my už jsme společně popojížděli autobusem do Letňan a odtud do Víně. A pak už z nás byli poutníci. Co na tom, že skupina byla různorodá, mládež i my starší. Šli jsme společně, i každý jaksí sám za sebe. Míjeli jsme rybníky i poutní kapličky.

U jednoho rybníka mne oslovili dva rybáři: "Co se to děje? Kam všichni ti lidé míří?" Necháпали. Hodinu před Starou Boleslaví jsme se sjednotili na modlitbě růžence. Rytmus kroku se srovnal s rytmem společné modlitby.

Cenu má cesta. Třeba proto, aby nám připomněla, že celý náš život je poutí. Možná proto je Stará Boleslav na rovině, abychom lépe pochopili, že vrcholy nemusejí být jen z kamení, ale mohou mít rozměr duchovní.

Nada S.

■ ■ VÍKEND NA KLOKOTECH

Již tradičně jsme koncem října několik dní strávili v Klokotech u Tábora. Účelem samozřejmě nebylo jenom se vyluftovat, ale také poznat trochu něco víc o sobě a o Božím díle. Ve čtvrtek se děti rozřadily do tří skupin a dozvěděly se téma letošního pobytu – Strážní andělé. Úkolem každého jednotlivce bylo zvyšovat svou osobní vnímavost pro rady svého strážného anděla, což se mu více či méně dařilo prostřednictvím různých her. Kromě her jsme si však našli čas i na pouštění draků (letos skutečně občas foukal vítr), výlet na krásnou zříceninu Kozího hrádku, nebo na tradiční kulturní festival. Letošní novinkou byla povinná účast všech dětí, takže nám bylo dáno shlédnout originální divadelní představení o strážných andělech, množství obrázků s převážně andělskou a rockovou tematikou a několik hudebních představení. Děti také letos o něco lépe poznaly Tábor, kde se odehrávaly dvě hry, včetně té poslední, která byla historicky první úmyslně noční závěrečnou hrou. I přes komplikace, které způsobila nečekaná sněhová nadílka, se hra vydařila a po dlouhém pobytu v temnotě a zimě jistě každý uvítal odpočinek a konzumaci „pokladu“ zpátky na faře. V neděli jsme pak navštívili mši svatou, na které byl do církve přijat nový křesťánek a po obědě jsme zamířili domů. Letošní Klokoty se nesly ve znamení „poprvé.“ Nejen že si několik z nás, mladších vedoucích, poprvé vyzkoušelo vést duševstravu, především byl jeden z našeho středu zcela poprvé hlavním vedoucím. Dá se s jistotou prohlásit, že se Ondřej Kácha tohoto úkolu zhostil s neobyčejným umem a patří mu dík a gratulace, stejně jako všem ostatním vedoucím, pomocníkům a především pak Báře a Lídě, které stále obětavě působily v kuchyni a jako zázemí a pomoc s organizací. Velké díky rovněž všem, kdo se modlili za nás, za děti a zdar celé akce. Snad se nám podařilo alespoň trochu se svým strážným andělům přiblížit.

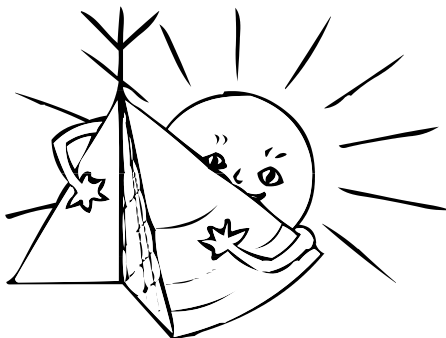
Jan P.

■ ■ ■ ...OD LÍDY

Milé děti,

na první adventní neděli začíná nový liturgický rok, začíná těšení se na vánoce, na oslavu Ježíšova narození. Zprávu o narození Ježíše nám krásně podává evangelista Lukáš. Přечíst si ji můžeme nejen v bibli (Lk 2, 1-20), ale i na následující stránce. Tam je třeba v textu doplnit chybějící slova. Myslím, že většina z vás k rozluštění ani Bibli nepotřebuje, že příběh znáte, snad jen pro kontrolu. Až písmenka, která jsou u jednotlivých čísel, doplníte do tajenky, zjistíte, co nám prorok Iziaš a jeho slovy také Jan Křtitel radí, aby se Pán Ježíš mohl v našich srdcích skutečně narodit. Na druhou neděli adventní pak tuto radu uslyšíme dokonce i v evangeliu. Je na každém z nás, nakolik se jí bude po celý advent řídit.

Na další stránce je pro šikovné malíře obrázek betléma. Víte, co mu chybí? Chybí mu hvězdy, které tenkrát o svaté noci tak jasně zářily. Vybarvěte celý betlém a každý den přimalujte pro radost jednu malou hvězdičku. Nezapomeňte na kometu, aby do betléma našli cestu všichni, kdo se běží malému Ježíškovi poklonit. Obrázek ozdobí Lukášův příběh o narození Krista Pána. Doma, na Štědrý večer si jej můžete společně slavnostně přечíst.

■ Lk 2, 1-20

¹Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden

17

²Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. ³Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. ⁴Také

19

se vydal z Galileje, z města

16

do Judska, města Davidova, které se nazývá

4

poněvadž byl z rodu Davidova, ⁵aby se dal zapsat s

12

ktérá mu byla zasnoubena a čekala dítě. ⁶Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina.

⁷I porodila svého prvorozeného

15

do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. ⁸A v té krajině byli

9 10 pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách

u svého stáda. ⁹Náhle při nich stál

		5			
--	--	---	--	--	--

		8			
--	--	---	--	--	--

a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. ¹⁰Anděl jim řekl: “

				14		
--	--	--	--	----	--	--

		6	
--	--	---	--

, hle, zvěstuji vám velikou

7					
---	--	--	--	--	--

, která bude pro všechny lid. ¹¹Dnes se nám narodil

	1			18			
--	---	--	--	----	--	--	--

, Kristus Pán, v městě Davidově. ¹²Toto vám bude

znamením: Naleznete dětátko v plenkách, položené do jeslí.“ ¹³A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: ¹⁴“

			11	
--	--	--	----	--

na výsostech Bohu a na zemi

		13		
--	--	----	--	--

mezi lidmi; Bůh v nich má

zalíbení.“

¹⁵Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ ¹⁶Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to dětátko položené do jeslí. ¹⁷Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti.

¹⁸Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. ¹⁹Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. ²⁰Pastýři se pak navrátili, oslavující a

					3	
--	--	--	--	--	---	--

			2	
--	--	--	---	--

za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim

to bylo řečeno.

1	10	18	1	7	2	11	4	6

3	6	9	4	17

1	8	5	17

11	15	7	19	11	5	6	14	4	6

12	17

9	4	6	16	13	15

■ ■ CO SE CHYSTÁ

Mikulášská nadílka

Ve středu 5. 12. od 17 hod. – ve farním sále.

Mikuláš s anděly a čertem se už na Vás, děti, těší, společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky (před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu).

Výtvarná soutěž „Tajemství Vánoc – Vánoce dětí“

Uzávěrka v pátek 7. prosince.

Každoročně pořádaná komunitou bosých karmelitánů kláštera Pražského Jezulátka. Úkolem je zobrazit na formát čtvrtky A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii, odešleme hromadně za naší farnost ještě v pátek 7. prosince večer. Jistě víte, že od vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

Masopustní karneval

V sobotu 9. února od 15 hodin v tělocvičně Základní školy Brigádníků.

Tentokrát s příběhy Pata a Mata. Maminky z mateřského centra chystají pohádkové soutěže, nebudou chybět odměny, ba ani dort od Pata a Mata! I letos porota vyhledává soutěž o tři nejlepší masky.

Jarní prázdniny

Od soboty 16. února do soboty 24. února opět na faře v Rokytnici nad Jizerou.

Pro školní děti, mládež a několik rodin. Lyžařské vleky jsou nedaleko. Bylo by dobré, kdyby všechny děti měly sjezdové lyže nebo snowboard. Přihlášky jsou v sakristii nebo na webových stránkách. Odevzdejte je, prosím, vyplněné nejpozději do neděle 29. ledna v sakristii spolu se zálohou 1 000 Kč, celková cena je 2 900 Kč. Účastnický poplatek je možné hradit rovněž z fondu FKSP vašeho zaměstnavatele, fakturu vám rádi vystavíme.

Pečení misijních koláčků

V sobotu 9. března od 10 hodin v učebně.

Následující neděli, 4. postní, nazývá se také Laetare – Radostná (proto má kněz růžový ornát), je pak budeme nabízet po skončení každé mše svaté u východu z kostela za dobrovolný příspěvek. Výtěžek věnujeme jako každoročně na Papežské misijní dílo dětí. Na podzimním Misijním jarmarku jsme výtěžili 8 500,- Kč, které byly odeslány rovněž na PMDD.

Jarní jednodenní výlet dětí

Ve středu 8. května.

Jelikož v roce 2013 den volna na státní svátek 1. i 8. května není připojen k víkend, plánujeme pro děti pouze jednodenní výlet do okolí Prahy. Podrobnosti oznámíme v příštím čísle farního zpravodaje a na webových stránkách.

Radostné a Bohem požehnané vánoční svátky i celý rok 2013 vám všem i rodičům přeje
Lída a její věrní pomocníci.

■ ■ ■ Z MATEŘSKÉHO CENTRA

■ Rok víry v mateřském centru

Kolik z nás si přečetlo Bibli a Katechismus? Pokud jste odpověděli kladně, tak asi nepatříte mezi většinu, ke které se zatím hlásím. Proto jsem s radostí uvítala možnost si katechismus doplnit a zopakovat každou druhou středu v měsíci, dopoledne od 10 hodin v mateřském centru. Akci inicioval otec Vladimír Kalík při příležitosti Roku víry, který vyhlásil Svatý otec Benedikt XVI.

V říjnu již proběhlo první a úvodní setkání a zúčastněné maminky si samy navrhovaly témata, která by je v budoucnu zajímala. Zmíněny byly např. odpustky, eucharistie, modlitba a andělé. Dále nám otec Kalík vyprávěl zážitky ze svého kněžského života, které osobně velice ráda poslouchám. Atmosféra byla velice přátelská, poklidná a někdy i hodně veselá. Děti měly zajištěn program v prostorách divadla, což nám maminkám pomohlo vychutnat si tu duchovní atmosféru ještě více. Moc děkuji všem, kdo se podíleli na zorganizování tak krásného setkání, jako bylo toto a těším se na další.

Lenka O.

■ Druhé posezení nad katechizmem

Druhou středu v listopadu jsme se opět sešli v mateřském centru k povídání o katechizmu, tentokrát pod vedením jáhna Jakuba. Na základě našich dotazů jsme probrali různá témata. Povídali jsme si o zlu, které se může hromadit a mít dalekosáhlé účinky, dále pak o Církvi, jejích pravomocech a poslušnosti věřících vůči Svatému Otci. Na základě osobních zkušeností maminek jsme mohli porovnat prožívání víry u nás, v Itálii a na Slovensku. Samozřejmě jsme taky mluvili o našich ratolestech, jejich prožívání víry a svátostech, které je čekají.

Jáhen Jakub nám trpělivě odpovídal na všechny naše dotazy a tak jsme měly možnost se dozvědět i něco bližšího o něm samotném. Bylo milé ho poznat a věříme, že nás opět navštíví.

■ Říjen v MC

V druhé polovině října jsem se ve farní třídě zúčastnila dvou akcí, které velmi povzbudily můj každodenní život ve víře. 17. října se v rámci dopoledního středečního mateřského centra konalo první setkání k Roku víry s otcem Vladimírem. Nejsem pravidelnou návštěvnicí MC, ale když je předem hlášena návštěva některého z našich kněží, ráda využívám možnosti setkat se s nimi a s ostatními maminkami, a to v čase příhodném pro akce, na kterých se krom duchovního obsahu počítá také s potřebami našich nejmenších. Občasné návštěvy však zřejmě k příležitosti Roku víry získají rytmus pravidelných setkávání, prozatím jednou za měsíc, později možná každých čtrnáct dní (nedělní ohlášky dají jistě vždy včas vědět).

Maminek toužících po duchovním rozčeření "klidných mateřských vod" se nás tedy napoprvé sešly necelé dvě desítky. Otec Kalík už byl na nás připraven, každá jsme dostala do ruky Katechismus katolické církve a byly jsme vyzvány, abychom vybraly témata, kterým bychom se v průběhu dalších setkávání chtěly věnovat. Mnoho z nás ovšem přišlo s hlavou plnou nejrůznějších otázek a tak jsme nemohly jinak než využít té skvělé příležitosti

a ptaly jsme se na vše, co nás zrovna v tu dobu v duchovní oblasti zajímalo či tížilo. Především v možnosti ptát se a dostávat fundované odpovědi ve shodě s Církevní naukou (navíc beze spěchu, nad šálkem kávy, nikoli ve chvatu těsně před bohoslužbou či s jednou nohou ve zповědnicí) spatřuji velkou hodnotu těchto setkávání.

Už dlouho mi například vrtalo hlavou, proč je jako jedna z podmínek získání plnomocného odpustku ustanovena modlitba růžence *ve shromáždění věřících*, ať již v kostele nebo doma v rodině. V čem má společná modlitba jinou hodnotu oproti mé soukromé, když je to vždy ten stejný růženec? I já jsem tedy využila příležitosti a zeptala se. Jak mi bylo připomenuto, při společné modlitbě platí slova Pána Ježíše – „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já mezi nimi.“ Při společné modlitbě v Jeho jménu si tak můžeme být jisti Kristovou přítomností. Tím spíše se pak lze povzbudit ke společné modlitbě věřících manželů, protože **pro svátost manželství** pro ně toto platí ještě jaksí mnohem dokonaleji. **Vždyť ve svátostech je Pán vždy přítomen a dokonale působí** bez ohledu na naši často nedokonalou víru a lásku. Společná modlitba manželů – např. růžence – v hlubokém důvěrném „společenství s Pánem a mezi sebou“ ve svátosti manželství může vyprosít i zázraky.

Více maminek pak trápila otázka modlitby. Jaké modlitbě dát přednost, když není času nazbyt? Je nějaká modlitba "lepší", "účinnější" než jiná? Pamatuji-li se dobře, nezáleží tolik na slovech, jako na důvěře a odevzdanosti, se kterou se modlíme. Nejkratší modlitbou je pak **znamení kříže se slovy „ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého“**. A na to je čas vždy. A navíc – jsou zde zahrnuta dvě největší tajemství křesťanství, které takto žádné jiné náboženství nemá, nemělo a mít nebude. Slovy - Nejsvětější Trojice a znamením – Ježíš Kristus Bůh a člověk zároveň. Vždy když tuto modlitbu konáme, máme pamatovat na to, že v ní je to jedinečné, co nám křesťanská víra dává... Ještě mnoho jiných otázek bylo zodpovězeno, tyto dvě mi však hluboce utkvěly v paměti.

Ke konci mariánského měsíce října, v neděli 28. 10. proběhlo další velmi milé (svého druhu však první) setkání a to setkání rodin z okruhu *Putovní svatyňky* (o ní více v článku Projekt putovní svatyňka). Na toto odpoledne jsem se těšila především proto, že jsme byli organizátorkou a kontaktní osobou pro náš okruh v pozvánce vyzvání, abychom popřemýšleli o našich dosavadních zkušenostech s přítomností Svatyňky u nás doma či s působením Panny Marie v našich životech vůbec. Moc jsem se těšila, že načerpám povzbuzení ze svědectví jiných a musím říct, že jsem rozhodně neodcházela s prázdnou. Od našeho druhého průvodce tímto odpolednem, otce Kalíka, který má všechny pražské Svatyňky pod patronátem, jsme získali mnoho zajímavých informací z jejich bohaté historie. Díky otevřenosti a sdílnosti jednotlivých rodin, respektive jejich "ženských" zástupkyní, jsem domů odcházela s velkým povzbuzením, že Panna Maria stále a mnoha způsoby působí v našich životech, pokud o její pomoc žádáme a zveme ji do svých starostí. To se nějak lépe může dařit třeba právě ve dnech, kdy k nám zavítá obraz Tříkrát podivuhodné Matky a Královny Schönstattské. Putuje od rodiny k rodině, vždy na několikadenní návštěvu v každém měsíci. My přijímáme Pannu Marii ve Svatyňce do svého domova a ona nám pomáhá vytvořit svatyni pro Boha přímo v našem srdci.

Katka Z.

■ ■ PROJEKT PUTOVNÍ SVATYŇKA CHVÍLE ČASU PRO BOHA A PRO SEBE NAVZÁJEM

Milí farníci,

dovolu mi v době blížícího se Adventu představit Vám projekt, který už po několik desetiletí obohacuje miliony lidí, rodin a společenství mnoha farností na celém světě. Tato pastorační aktivita vznikla na půdě **schönstattského hnutí**, mariánské družiny, kterou založil v roce 1914 Pater Josef Kentenich v německém Schönstattu z touhy po následování Ježíše cestou lásky a odevzdanosti Boží Matky Panny Marie. Tato mariánská skupina se scházela v kapli, svatyni, jejíž věrné kopie byly v pozdějších letech vybudovány zhruba ve 180 zemích světa. Hnutí chápe křesťanský život jako následování života Panny Marie v jejím vnitřním postoji zaměřeném na Krista a skrze něj v Duchu svatém na Boha Otce. Podstatou spirituality nového hnutí byla a je úmluva lásky s Pannou Marií, která pomáhá poznávat Boží lásku ve velkých i malých událostech života, v radostech i bolestech, pomáhá budovat vztahy k lidem i k Bohu.

Schönstattská rodina, která sdružuje kněze, laiky a celé rodiny, působí v různých oblastech života: v duchovní formaci rodin, mládeže, mužů, žen, kněží, v práci s nemocnými, spolupráci při evangelizaci a jiných. Tento nový duchovní proud katolické církve se rozšířil během desetiletí do celého světa, u nás je centrem působení schönstattské rodiny známé poutní místo Rokole u Nového Města nad Metují.

Jednou z mnoha aktivit nejen pro členy hnutí, ale i pro laiky sympatizanty, je právě **projekt Putovní svatyňky Panny Marie**. Historicky se jedná o obraz Panny Marie s Ježíšem z 19. století od italského malíře Luigi Crosio, který byl v roce 1915 umístěn v schönstattské kapličky (ta byla v roce 1947 církevně schválena jako poutní místo). Od roku 1950 je tento obraz Panny Marie Schönstattské rozšiřován skrze malé, knězem požehnané, kopie – tzv. „Putovní svatyňky“, putující mezi jednotlivci a rodinami. S Putovní svatyňkou nepřichází do domů pouze „obraz“, ale někdo – Panna Maria, a s ní přichází ten, kterého nese: Kristus, Boží Syn, náš Spasitel. Do našeho domu přichází Boží požehnaní v duchu evangelia podle Lukáše 1,39- 46, tedy tak jako kdysi přišla Maria za Alžbětou a skrze ni i Boží požehnaní do Alžbětina domu, tak přichází v symbolu Svatyňky i dnes Maria s Ježíšem k nám. To, co vypráví Písmo o návštěvě Panny Marie v domě Alžběty a Zachariáše, se uskutečňuje znovu – zde a nyní. Prostřednictvím Svatyňky je nám nabízeno zastavení, společná modlitba, rozjímání nad Písmem, vzájemné obdarování láskou, vědomí, že Bůh přišel k nám a stojí o nás.

Samozřejmě, že Bůh je přítomný i bez podobných symbolů a předmětů, ale není to Bůh, kdo potřebuje znamení víry, ale my lidé. A Boží milost se nás dotýká i prostřednictvím hmotných znamení a symbolů.

Obraz Boží Matky s Ježíšem je též nazýván Tříkrát podivuhodná Matka. Proč? Je totiž příslibem tří milostí, které mnozí zažívají v přítomnosti obrazu a Panny Marie.

1. Milost domova – milost domova je milostí života v Bohu.
2. Milost proměny - impuls, abychom měli odvahu po všech zklamáních a bolestech znovu začít se sebou samými, s druhými, s okolnostmi. V rozhovoru s Boží Matkou roste touha znovu se snažit o dobro.
3. Milost apoštolského poslání – blízkost Panny Marie povzbuzuje k vydávání svědectví o Kristově lásce slovem i skutkem. Člověk, který miluje, mění svět, a tak i my se můžeme stávat živou svatýňkou, místem, kde lidé mohou zažívat Boží lásku a blízkost.

A jak takové putování Svatyňky probíhá v praxi?

Zhruba 10 rodin nebo jednotlivců tvoří putovní okruh, ve kterém svatýňka putuje tak, že si ji rodiny vzájemně předávají podle vytvořeného rozpisu. Dobré fungování okruhu zajišťuje jeden člen okruhu, tzv. průvodce, který přebírá funkci kontaktní osoby. Účast v okruhu nezavazuje k žádnému členství, účastníci nemají žádné závazky, ani finanční, ani v délce účasti. V každé domácnosti zůstává Svatýňka přibližně tři dny, takže jednou za měsíc má každý účastník možnost přijmout návštěvu Panny Marie. Zvláštní milost vnímám u dětí, které tak příchodem Svatyňky přijímají zase jiným novým způsobem přítomnost Panny Marie v našem každodenním sekulárním životě. Děti se na Svatýňku těší, u Panny Marie se společně přimlouváme za naše blízké a potřebné, a svůj význam má i vědomí pospolitosti s ostatními rodinami a členy okruhu.

K pravidelnému přijímání Svatyňky v domácnosti patří také jistá oběť spojená s cestováním při předávání, když se nám to někdy „nehodí“, s organizací času, a mnohdy ani zastavení se v hektice dne nemusí být jednoduché. Zjistíme, čemu všemu nás Svatýňka kromě jiného učí a jaké zrcadlo nastavuje našemu duchovnímu životu. Dle zájmu se mohou uskutečnit i společná setkání všech účastníků okruhu, která mají sloužit k výměně zkušeností a k povzbuzení.

Chtěla bych díky podpoře našich duchovních otců P. Karla a P. Vladimíra a po své tříleté zkušenosti s putovním okruhem povzbudit **naši farnost** k využití této možnosti, která by mohla přinášet mnohé milosti do našich rodin. Rádi bychom tedy i u nás ve Strašnicích založili nové okruhy Putovní svatýňky a pozvali tak Pannu Marii do našich domovů novou formou, která nás může obohatit. Případní zájemci se mohou nejlépe v průběhu prosince (ale i nadále) zapsat v sakristii našeho kostela.

Přeji nám všem pozhnaný adventní i vánoční čas, v přítomnosti Svaté rodiny a ve vzájemné lásce a pospolitosti.

Andrea Daičová

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

„Totus tuus: Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku.“

Tuto krátkou zásvětnou modlitbu svatého Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu si za své papežské i biskupské heslo vybral předchůdce Benedikta XVI., Jan Pavel II. Četba světcovy knihy **O pravé mariánské úctě (M 11)** znamenala obrat v jeho životě: „*Nejdříve jsem měl obavy, aby mariánská úcta neodváděla křesťany od úcty ke Kristu a neupírala Mu jeho oprávněné místo, ale když jsem přečetl pojednání Grigniona z Montfortu, zjistil jsem, že je to jinak. Náš niterný vztah k Matce Boží je výsledkem našeho začlenění do tajemství Kristova.*“

Svatý Bernard o Panně Marii napsal: „*Skrze tebe, jež jsi našla milost, máme přístup k Synovi, Matko spásy, aby nás skrze tebe přijal ten, jenž nám byl tebou dán.*“ Svátý Alfons Maria de Liguori ve své knize **Modlitba (A 99)** tuto myšlenku ujasňuje: „*Svatý Bernard tím chtěl říct, že tak jako nemáme přístup k Otci leč skrze Syna, zprostředkovatele spravedlnosti, tak máme přístup k Synu pouze skrze Marii, prostřednici milosti. Ona nám svou přímlovou vymůže dobra, která nám zasloužil Ježíš Kristus.*“ Takže všechno dobré, co máme od Pána, dostáváme na Mariinu přímlovu. Proč?, ptá se sv. Alfons a sv. Bernard mu odpovídá: „*Protože to chce Bůh. Taková je vůle toho, který chtěl, abychom všechno měli skrze Marii.*“ A tak nás oba tito světci vyzývají, abychom se k této Božské matce vždycky utíkali, protože její prosby Syn jistě vyslyší: „*Utíkej se k Marii, utíkej, nepochybuj, Matku Syn jistě vyslyší!*“, říká sv. Bernard a sv. Alfons dodává: „*Všechny milosti, po nichž toužíme, musíme žádat od Panny Marie, protože ona dostane všechno, oč poprosí a její modlitby nemohou být oslyšeny.*“

Podobně jako svatý Bernard se vyjadřuje i řada dalších. „*Všechna dobra, jež se Boží velebnost rozhodla udílet, svěřila tvým rukám. Tobě byly svěřeny poklady a klenoty milostí*“ (sv. Ildefons). *V tvých rukou jsou všechny poklady Božího slitování.* (sv. Petr Damiani). *Kdo prosí bez Ní, pokouší se létat bez křídel* (Sv. Antonín). *Skrze Pannu Marii se přelévají životodárné milosti z Hlavy – Krista do jeho mystického těla. Od chvíle, kdy panenská Matka počala v životě Slovo, dostala, řekl bych, pravomoc na každé působení Ducha svatého v čase, takže žádný tvor nedostane od Boha kteroukoli milost bez přispění jeho svaté Matky* (sv. Bernardin Sienský). P. Contensone vysvětluje Kristova slova pronesená k Janovi na kříži: „*Hle Tvá matka – jako by řekl: nikdo nebude mít podíl na mé Krvi bez přímlovy mé Matky. Mé rány jsou sice pramenem milostí, ale tyto proudy se k nikomu nedostanou, leda skrze Marii jako řečiště. Učedniku Jene, budu tě mít tak rád, jak ty budeš mít rád ji.*“ Svátý Anselm praví: „*Vzývat Pannu Marii neznamena důvěřovat méně v Boží milosrdenství, ale obávat se vlastní nehodnosti.*“ „*Tím, že je Matkou Boží, má jaksi nekonečnou důstojnost*“, říká sv. Tomáš. Proto můžeme prosit o přímlovu Pannu Marii, aby svou zásluhou nahradila naši nehodnost.

P. Frederik W. Faber v předmluvě k prvnímu anglickému vydání již zmíněné knihy **O pravé Mariánské úctě** píše: „*Bůh si výslovně přeje větší, širší, ryzejší a docela jinou úctu ke své požehnané Matce. Nemyslím, že by existovalo výbornější a mocnější dílo, abychom došli tohoto cíle, než prosté šíření této zvláštní mariánské úcty ctihodného Grigniona z Monfortu. Kdyby byla Maria více známa, nebylo by tolik chladu k Ježíši. Kdyby Maria byla*

více známa, jak by naše víra zmohtněla a jak docela jiná by byla naše svatá přijímání, jak šťastnější, jak světější, jak méně světější bychom byli.“

V jednotlivých kapitolách této knihy se dozvídáme o zásadách Mariina vyvolení (např. v kapitole s názvem „Bůh chce Marii pro posvěcení duší“), dále o nezbytnosti mariánské úcty (kapitola „Mariánská úcta je nezbytná všem lidem pro jejich spásu“) a o základních pravdách mariánské úcty, o známkách mariánské úcty nepravé (něco o ctitelích posuzovačných, úzkostlivých, opovážlivých, nestálých, pokryteckých či zističných) i o znacích pravé mariánské úcty, která je niterná, něžná, svatá, nezištná a stálá. V knize můžeme najít i bohatý soupis úkonů pravé mariánské úcty od přehledu nejrůznějších modliteb k Panně Marii přes niterné úkony rozjímání, vzývání, obětování se jí až po zapisování se do jejich bratrstev a spolků, nošení jejich odznaků (růženec, škapulíř, medailka), zdobení jejich oltářů a soch a zpívání písní k Její cti. Zjišťujeme, že způsobů, jak uctívat Pannu Marii je opravdu tolik, že si každý věřící může vybrat ten, který bude jeho srdci nejbližší a který by mohl činit „*pozorně, zbožně, skromně a s dobrým a upřímným úmyslem, aby se líbil jedině Bohu, spojil se s Kristem jako svým posledním cílem a dal bližním dobrý příklad.*“

V dalších kapitolách se dozvídáme o pohnutkách, které nám doporučují dokonalou mariánskou úctu (kap. „Maria naše dobré skutky očisťuje, zkrášluje a působí, že Její Syn je přijímá“) i o tom, že tato mariánská úcta je „*vyňikajícím prostředkem k nejlepší oslavě Boha a vede ke spojení s Pánem Ježíšem, přičemž je cestou snadnou, krátkou, dokonalou a jistou, skýtá velkou vnitřní svobodu, získává velká dobra bližnímu a je obdivuhodným prostředkem vytrvalosti.*“ Zásvětné modlitbě, která je samým vrcholem tohoto díla ještě předchází kapitoly o biblickém obrazu této dokonalé mariánské úcty v příběhu Rebeky a Jáкова, o jejích nadpřirozených účincích, a praktický dodatek „*Jak přistupovat ke svatému přijímání v duchu této mariánské úcty*“.

Z této knihy na čtenáře „sálá“ tolik úcty k Panně Marii, že není možné, aby ji člověk odložil alespoň trochu nedotčen. Proto se stává výborným prostředkem, jak se k Panně Marii přiblížit a nechat ji více vstoupit do svého života. Požehnání papeže sv. Pia X. čtenářům této knihy, její doporučení papežem Benediktem XV. a již zmíněné svědectví papeže Jana Pavla II. svědčí o nezměrné důležitosti této knihy a uvedení jejího obsahu do našeho každodenního života pro plnost naší víry i naší spásu.

Pokud toužíte poznat Pannu Marii, a skrze všední i zásadní události jejího života se přiblížit k velikosti a lásce samotného Boha, nechte se pozvat k četbě dalšího knižního pokladu z farní knihovny, kterým je **Evangelium podle Marie (A 512)** Georgetty Blaquièrové. Autorka se ve svých meditacích nad biblickými texty o Panně Marii zamýšlí nad Mariinou cestou víry, jak ji můžeme vnímat v evangeliích, se všemi jejími radostmi i starostmi, světlem i temnotami, těžkostmi i nadějemi. Jeden biblický verš vždy autorce stačí, aby se před naším duchovním zrakem odehrál kus mocného příběhu v širokých souvislostech, nesen hlubokými úvahami. Evangelia skrze tuto knihu dostávají opět další rozměr. Poselství, kterého se nám dostává skrze Marii, autorka aktualizuje pro každodenní život současného člověka, a tak Panna Maria může svým životem o Boží slávě promlouvat osobně i k nám: **Položila jej do jeslí*. Toto Mariino gesto je zvláštní. Za takové chladné noci by si dítětko nechala v teple u sebe v náručí a nepokládala je do slámy. Ale Maria už Ježíše vydává, protože jesličky jsou znamením pro pastýře „To bude pro vás znamení: Naleznete dítětko zavinuté do plének a položené v jeslích (Lk 2,12)“ Maria si novorozeného Ježíše nenechává sama pro sebe, protože jí nenáleží. Již tak záhy ho vydává lidem. Jako*

první přijdou pastýři, bezvýznamní tvorové, kteří zaslechnou zvěstování Boží slávy. Boží sláva jednoho dne opustila chrám a stanula nad Olivovou horou (srov. Ez 11,23) Na tuto horu se má později vrátit, až bude ve dnech Ježíšova utrpení oplakávat Jeruzalém. Ale této noci se Boží sláva vrací. Zahalí je všechny a zahaluje i nás. Od této chvíle již Boží sláva nás svět neopustí. Nemůže ho opustit, protože Ježíš je tvář Boží slávy a Maria je jejím chrámem. Jsou zde, uprostřed nás. ... Proč ale zůstává jeho moc a sláva zahalena a jakoby zdrženlivá? My sami jsme tak přivykli tmě, že kdyby se Boží sláva rozzářila naplno, sežehla by naše oči a oslepila by nás. Boží milosrdenství dává našim ubohým očím přiměřené světlo. A tak Boží sláva prozařuje noční tmu a andělské hlasy volají pastýře.“

K Marii vede mnoho cest. Některé z nich nám jsou tak „všední či známé“, že ztrácíme pojem o jejich hloubce a významu. Jednou z těchto vyšlapaných cestiček, které však neomylně vedou k Bohu, může být i růžence. P. Jan Balík věnoval svou knížku **Objevit tajemství růžence (A 357)** „mladým lidem, aby tuto modlitbu poznali a oblíbili si ji a dospělým a starším, aby se v ní prohloubili.“ Motem této brožury je 43. článek listu Jana Pavla II o růženci Rosarium virginis Mariae: „Dívám se na vás všechny, bratři a sestry každého stavu... a také na mládež: *vezměte růženec s důvěrou opět do rukou* a objevte tuto modlitbu znovu ve světle Písma, v souladu s liturgií a v kontextu každodenního života.“ Knižka otce Balíka metodicky ukazuje různé způsoby modlitby, a o růženci nejen hovoří, ale čtenáře vede k tomu, aby se ihned modlili a přečtené zakusili.

Pro náročného čtenáře pak závěrem nabízíme růžencová rozjímání jednoho z nejhlubších teologů 20. století kardinála Hanse Urs von Balthasara ve spisku **Trojité věnec (A 313)**. Četba Balthasarova díla předpokládá určité filozofické a teologické vzdělání. Účel těchto krátkých úvah je zřejmý: osvobodit růženec z úzkoprstosti cizí Mariinu duchu a podle jejího ducha nasytit růženec plností spásných myšlenek a činů pro spásu světa.

KaŽy

■ ■ ■ SLOVO K ZAMYŠLENÍ

Advent. Pojem, který je vždy spojován s očekáváním, s radostí. Děti netrpělivě otvírají okénka v adventním kalendáři a dospělí staví na stůl adventní věnec.

Adventní věnec se stává něčím magickým, co nás pak přitahuje, je to zároveň symbol počátku a konce, 4 svíčky mohou představovat pevný stůl se 4 nohami a tím vyjadřovat pevnost víry, 4 svíčky mohou být zároveň 4 koly auta a představovat to, co nás popohání v našem křesťanském životě kupředu - víru v posmrtný život.

Vánoce - čas Ježíšova narození - jsou pak odměnou za naše čekání. Pokud očekáváme nějakou milou a vzácnou návštěvu, snažíme se vždy vzorně uklidit byt a připravit prvotřídní pohostění. Pro nás věřící by to mělo znamenat uklidit hlavně ve svém nitru a být hluší a slepí ke všem možným předvánočním podbíživým reklamám. Může se pak totiž stát, že v ohlušujícím bengálu si ani nevšimneme, že vzácná návštěva, na kterou jsme se tak těšili, je již u našich dveří a zaskočila nás zcela nepřipravené. Pocit, že se sešla celá rodina u štědrovečerní tabule, že jsou všichni zdraví, že mám čisté svědomí a nerozežírám mě závist, nedokáže nahradit ani tuna dáreků pod stromečkem.

Mnoho lidí ani dnes pořádně neví, proč tyto svátky slaví - je to pro ně doba, kdy je přímo nutné dopřát svému tělu to nejlepší, dát svým blízkým co největší množství nejdražších dáreků (asi chtějí utišit špatné svědomí, že je během roku úplně zanedbávali) a pak odjet někam do teplých krajín, protože „zimou nemají rádi“. Vánoce by pro nás měly být dobou duše, dobou tajemství, zázraku, dobou, kdy se vysvobodíme z vězení našich každodenních starostí, dobou, kdy by se náš příbytek měl stát skutečným vánočním domem.

G. K. Chesterton – Vánoční dům

*Až sem došla rodička vyhnaná
od prahu hostince,
v místě, kde domov nenašla,
my všichni doma jsme.*

*Stáj rozviklaná, zchátralá,
prach, písek, vetché trámy, tma,
však odtud vzejde moc, jež přetrvá
Řím v slávě kamenné.*

*Lidé ve svých domovech nejsou doma,
jsou jak cizinci pod sluncem,
uléhají ve vyhnanství,
když večer končí den.*

Na zemi máme boj, oči nám žhnou,

*čest, překvapení, šanci nemnouhou,
však domov najdem zde, pod noční
oblohou,*

kde příběh Vánoc změnil zem.

*Hle, Dítě v chlévě odporném,
kde žerou, funí zvířata,
tam, kde On domov nenašel,
jsme doma ty i já...*

*Tam dráha hvězdy našla svůj cíl,
děj zholá nemožný se vyplnil,
tam, kde Bůh bezdomovcem byl,
jsme všichni doma – s Ním.*

Bohuslav Zezula

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2012

Pondělí	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Úterý	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Středa	26. 12.	svatý Štěpán	9.00, 18.00
Čtvrtek	27. 12.	svátek sv. Jana, evangelisty	18.00
Pátek	28. 12.	svátek Mláďátek	18.00
Sobota	29. 12.		18.00
Neděle	30. 12.	Svaté Rodiny	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Pondělí	31. 12.	sv. Silvestra, papeže	17.00 (mše svatá na poděkování za uplynulý rok)
Úterý	1. 1.	Matky Boží Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Neděle	6. 1.	Zjevení Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00

Možnost svátosti smíření před Vánoce

Čtvrtek	20. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	21. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	22. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít možnosti svátosti smíření hodinu přede mší svatou během celé Adventní doby.

■ ■ ■ VÁNOČNÍ POVÍDÁNÍ

Vánoce ve Vídni

Když jsem byl paní redaktorkou vyzván, abych napsal o tom, jak jsem v minulých letech prožíval vánoční svátky v řeholním společenství ve Vídni, tak jsem byl spíše rozpačitý, protože se víceméně nejedná o nic převratného, co by čtenáře mohlo zajímat. Po delším přemýšlení jsem ale dospěl k tomu, že by se možná přece jenom něco „nezvyklého“ našlo, a tak se o své zážitky rád podělím.

Už jenom to, že se v našem malém společenství (13 spolubratrů plus jedna řeholní sestra) nacházeli státní příslušníci šesti evropských zemí, a tedy také příznivci rozdílných vánočních tradic, přinášelo různé, někdy i humorné situace. Vlastně jedinou věcí, kterou měli všichni společnou, bylo stavění „Betléma“ - jesliček. My jsme měli krásné barokní, ručně vyřezávané. Většinou tak v druhé polovině adventu se vždy vynořila, zejména u našeho generálního představeného, mírná nervozita, kde že se nachází všechny figurky, kam že jsme loni uklidili ovečky nebo voly apod. My klerici jsme to vždy, zejména ze studijních důvodů, nějak „zahrávali do autu“. Potom ale, zhruba dva dny před Štědrým dnem, propukla už ta pravá jesličková horečka a pravidelně každý rok jsme vyráželi do města shánět novou lucerničku pro jednoho z pasáček a nový mech, který byl používán jako podklad kolem ohničku (ten byl také „elektrický“, ale nerozbíjel se), a který za ten uplynulý rok vždy až moc vyschnul. Většinou to ale všechno nakonec dopadlo dobře, jenom jednou nastala opravdu krizová situace, když sakristián bratr Ingenuin odpoledne Štědrého dne při instalaci podpálil jiné jesličky, které patřily do kostela – tehdy se muselo velmi improvizovat.

Menší spory propukávaly v otázce zdobení vánočních stromečků, kterých bylo po celém domě asi pět (součástí našeho domu ve Vídni je nejen konvent, ale i poměrně velké prostory pro hosty). Například bratři z jižního Tyrolska se dívali nedůvěřivě na naše české návrhy baněk nebo jiných zdobných prvků, protože byli zvyklí spíše na jednodušší ozdoby a věšeli na strom většinou pouze jablka, ořechy atd. Závažnější byly rozdílné názory ohledně štedrovečerní večeře. My Češi jsme se dožadovali smaženého kapra, Slovinci jiných ryb, Rakušané trvali na řízku, pouze Němcům to bylo jedno. Nakonec rozhodl generální představený, a to vždy ve prospěch „své“ kuchyně – v jižním Tyrolsku se servíruje uzené maso, zelí a špekové knedlíky, na kterých si velice zakládají. Potom následovalo cukroví, ořechy a poměrně hodně sladký vánoční punč, který je obecně ve Vídni dost populární a já jsem vždycky přemýšlel, proč jsou návštěvníci rakouské metropole ochotni utráčet spoustu peněz za sladkou horkou vodu z podivného prášku. Jinak ono proslavené „zlaté prasátko“ mimo Čechů nikdo neznal, ale další tradice Štědrého dne jsou víceméně společné,

Rakušané milují například čekání na to, zda rozkvetne 24. prosince barborka. To má samozřejmě u řeholníků tak trochu pikantní nádech...

Přes všechny zmatky a praktická chystání jsme se na Vánoce samozřejmě snažili připravit především duchovně a při všem tom rozjímání samozřejmě, u některých méně, u jiných více, probleskl i menší stesk, že člověk netráví svátky se svými rodinami doma v Čechách. Asi se tady takřikajíc na vlastní kůži dalo prožít to, co nám Ježíš říká o rodinách svých následovníků – samozřejmě je pro nás naše „biologická“ rodina velmi důležitá, ale stejně důležité je to, že člověk patří i do rodiny jeho následovníků – do *familia Dei* (viz např. Lk 11,27n.). Vlastně jsme trávili Vánoce v okruhu lidí, kteří nám byli někteří více, jiní méně, sympatičtí, ale spojovala nás víra v Ježíše a rozhodnutí následovat jej jako řeholníci v jednom konkrétním řeholním společenství. A možná byly zrovna ty láskyplné vánoční svátky dobrou příležitostí, toto si znovu uvědomit a hlavně naprosto konkrétně prožít. O Vánocích se zkrátka na všechny ty každodenní spory a problémy, které jsou v každé komunitě naprosto normální, zapomíná.

Večer Štědrého dne jsme začínali zpívanými nešporami a poté jsme se přesunuli do refektáře s rozsvícenými jesličkami a rozzařeným stromkem. Náš představený přečetl vánoční evangelium, následovala krátká promluva a následně jsme všichni zapěli asi nejslavnější světovou koledu, v německé verzi *Stille Nacht, heilige Nacht*. V kancionálu pro německé a rakouské diecéze má opravdu velmi mnoho slok, takže se zejména „nezpěváci“ mezi námi pořádně zapotili. Ještě před večeří se rozdaly dárky a následovala „volná zábava“. Po večeří už moc času nezbyvalo, jelikož v našem kostele slavila kromě nás půlnoční mši svatou ještě další dvě společenství (maďarská farnost a společenství hluchoněmých křesťanů), tak jsme začínali tuto „sérii“ my, a to ve 21.30. Po mši jsme obvykle s některými spolubratry vyrazili do štedrovečerní Vídně. Ta byla oproti adventnímu času už zcela prázdná, ale stále krásně vyzdobená a dýchající milou atmosférou. Obhlédli jsme několik „konkurenčních“ kostelů, zejména jsme posuzovali, zda mají hezčí jesličky než my. Někdy jsme také vypomáhali ve farnosti u dómu sv. Štěpána, do které jsme vlastně patřili a která pořádala večeří pro bezdomovce, osamělé lidi a pro jiné, věřící i nevěřící, kteří by jinak byli sami. Když se pak před půlnocí Vídní důstojně rozezněl místní největší zvon *Pummerin* na jižní svatoštěpánské věži, bylo už definitivně jasno – Vánoce jsou tady, narodil se nám Spasitel.

Všimnul jsem si, že se poslední dobou rádo žehrá na to, že Vánoce jsou už jen svátky konzumu a že se původní poselství zcela vytratilo. Možná je to takový úkol pro nás křesťany, nabídnout a předvést okolnímu světu ten „duchovní náboj“ a nepodléhat módním trendům. I my, i když jsme byli zaplaveni jinými starostmi, studiem, chystáním a organizováním (např. vánoční pontifikální liturgie), jsme se o to pokusili. Možná namítnete, že je to přeci naše „práce“, ale žádné velké rozdíly mezi řeholníky a „laiky“ bych tu nedělal. Je úkolem úplně všech křesťanů přinášet a žít radostnou zvěst – *euangelion* – evangelium o tom, že se světu v Betlémě narodil Spasitel, který nás zachránil a který nás miluje. A myslím, že právě v době vánočních svátků se při pohledu na bezbranného Ježíška ležícího ve stáji otevírají srdce i těch největších cyniků mezi nevěřícími. Je i na nás a na svědectví našeho života, zda Boží láska a něha proniknou i k nim. V tomto smyslu vám všem přeji duchovní a klidné prožití vánočních svátků!

Jáhen Jakub

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši sv.	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Modlitební skupina žen	každé pondělí a čtvrtek po mši sv.	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Mládež	v neděli po večerní mši sv.	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 18.00
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Malá Kalča	doprovází dětskou mši sv.	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Sportovní odpoledne	liché soboty od 14.00 – floorball v ZŠ Brigádníků	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Vánoční přání

Pane,
před jesličkami,
na prahu nového roku,
slyš naši vánoční prosbu:

Nauč nás vděčně přijímat Tvé dary:
abychom pozorně naslouchali tvému slovu,
abychom radostně prožívali Tvou blízkost,
abychom štědře dostávali Tvé odpuštění.

Nauč nás správně smýšlet a jednat:
abychom nezarmucovali Tebe a bližní,
abychom nechodili nevšímavě kolem lidské nouze,
abychom nežili prázdné dny svého života.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha - Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz